

faaet ganske anderledes Indflydelse paa Stiftevaesenet, end de tidligere have haft. Jeg har villet nævne dette, fordi det maafe dog kunde bringes i Grindring en anden Gang, og for at man ikke skal tro, at man, naar man nu efter 20 Aars Forløb har forhoiet en Fuldmægtigs Løn med 100 Kr., har gjort noget aldeles Tilstrækkeligt. For mig er den hele Ordning med Hensyn til Retsbetjentenes Medhjælp ingenlunde tilfredsstillende. Naar jeg skulde sige min Mening, skulde Fuldmægtigene lønnes af Staten eller af Embedsmændene saaledes, at de kunne leve af denne Løn, og det skulde være dem forbudt at drive private Forretninger. Det var den rigtige Form, men saalænge Lønningerne ere saa jammerlige, som de ere, er det en Selvsølge, at Fuldmægtigene maa leve af, hvad de ellers kunne erhverve. I det Mindste burde enhver Retsbetjent have en Fuldmægtig, der blev lønnet saa rundelig, at han ikke behøvede at have og ikke maatte have private Forretninger, men derimod i Et og Alt kunde varetage sin Principals Lær og eventuelt træde i hans Sted.

Den ærede Minister omtalte Spørgsmaalet om Retsbetjentenes Godtgjørelse for Porto. Det vil jo erindres, at det var navnlig det Spørgsmaal, som jeg i forrige Samling tillod mig at fremdrage, og den ærede Minister har jo ogsaa fulgt Landstingets Udtalelser i saa Henseende ved at foreslaa, at Retsbetjentene indtil Videre skulle have deres Portoudgifter godtgjorte efter Regning. Den ærede Minister sagde, at det imidlertid ikke havde været hans Lante, at det skulde være en vedvarende Foranstaltning; det skulde kun være en midlertidig Foranstaltning, og det var jo i Lovforslaget, som det forelaa, nærmere motiveret af den ærede Minister derved, at den nuværende Udvikling af Landpostvaesenet gjorde et forøget Brug af Postvaesenet nødvendigt for Retsbetjentene, i Stedet for at disse tidligere for en stor Del havde hjulpet sig med Sognebud og privat Leilighed. Som man har set, har jo Udvalget i Folkethinget ikke villet gaa ind derpaa, og jeg skal ikke negte, at den Motivering, der i saa Henseende er opstillet af Udvalget, er mig aldeles uforstaaelig. Det ærede Udvalg siger, at den eneste Grund, hvorfor det ikke vil gaa ind paa den ærede Ministers Forslag, er den, at „den større Erfaring, som Justitsministeren mener, der bør indbringes for, hvilken Indflydelse Indførelsen af Landpostbude har paa Størrelsen af de med Retsbetjentembederne forbundne Portoudgifter, vil efter Udvalgets Mening endog i fuldere Maal komme frem ved Opretholdelsen af den for dette Forhold bestaaende Ordning“, med andre Ord: at naar man giver Embedsmændene en rund Sum, vil man meget lettere komme til Erfaring om, hvorvidt den slaar til, eller hvorvidt de faae særlige Udgifter gennem Landpostvaesenet, end naar man lader dem dokumentere deres Udgifter efter Regning. Mig

forekommer det absolut at maatte være omvendt; men jeg kan i alt Fald ikke forstaa den Motivering. Jeg er nu isørigt heller ingenlunde enig med den ærede Minister i hans Motivering af dette Spørgsmaal, selv om vi komme til det samme Resultat, fordi det for mig er uforstaaeligt, af hvilke Grunde det ikke overhoved skulde være fornøstigt og forstandigt at betale Portoudgifter efter Regning. Det er jo givet, at enhver Embedsmand maa dokumentere med Postvaesnets Kvitteringer og sine Regnskaber, hvilke Breve han har afsendt, og hvor mange Penge han har betalt for modtagne Breve, og der kan da altsaa aldrig være Tale om, enten at han faar for Meget eller for Lidet. Nu siger Udvalget: Nei, det kan man ikke gaa ind paa; thi man er berettiget til at præcisere en Embedsmands Udgifter. Ja, det er fuldkommen rigtigt med Hensyn til Udgifter, der bero paa et Skjøn, Udgifter til Kontorpersonale, Husleie, Forbrug af Papir o. s. v., men med Hensyn til Portoudgifter synes jeg ikke, der kan være Tale derom, naar man ikke vil gaa ud fra den besynderlige Anstufelse, at en Mand for sin Forgielse enten selv skulde skrive eller lade sine Folk skrive flere Breve end nødvendigt. Det er Noget, man aldeles ikke kan tænke sig. Dernæst kan man ogsaa sige, at en Embedsmand skal vise en vis Økonomi med at sende Breve bort; han skal samle flere Breve og sende dem sammen — naar f. Ex. en Mand skal have et Brev, og Embedsmændene ved, at han skal sende endnu et Brev til den samme Mand otte Dage efter, skal det første Brev blive liggende saa længe; — men jeg tror, det er en overordentlig farlig Theori at opstille, at en Retsbetjent skal vise særlig Økonomi med at egyptere sine Sager og tage saa elendigt et Hensyn, som hvorvidt der skal spares 8 Ore eller ikke, i Stedet for at besørge Alt à jour, hvad han har. Deri ligger det Farlige ved den faste Portogodtgjørelse, at man siger til Embedsmændene: Naar den ikke slaar til, skal Du enten betale det Øvrige af din egenomme eller negligere dine Forretninger. Der er kun de to Alternativer, men at stille Embedsmændene i et saadant Forhold, er dog urimeligt, især hvor der slet ikke er Tale om noget økonomisk Spørgsmaal, thi disse Portoudgifter ere en stor Bagatel; det er 800 Kr. over hele Landet, der spares ved de af Folkethingets Udvalg foreslaaede Nedsættelser. Det er mig uforstaaeligt, siger jeg, at man tør vove et saadant Experiment. Naar Embedsmændene ved Postvaesnets Kvittering og sit Regnskab godtgjør, at han har brugt saa Meget, da at sige til ham: Du kan godt nøies med 50 Kr. mindre, forsaar jeg ikke; det er virkelig at sætte ham paa en Prøvelse, idet han meget let kan bringes til at ræsonnere saaledes: Vil Staten ikke give mig, hvad jeg skal bruge til min Embedsførelse, men oveniud vil lade mig betale af min egenomme, maa jeg indrette min